

İYİ AİLE REİSİ...

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Çarşamba, 24 Eylül 2014 11:32 -

Köylerde birbirine en tutkun olanların yakın akrabalar olduğu sanılır. Hiç de öyle değil. Akrabaların birçoğu birbirine dargın, hatta düşmandır.

Bu daha çok miras ve benzeri nedenlerden kaynaklanır. Evlatlardan biri, babalarının hak gözetmediğini, tarlaları eşit bölüştürmediğini, diğer kardeşe öz evlat muamelesi yaparken kendisine üvey evlat muamelesi yaptığını ileri sürer. Aileler arasındaki bu dargınlık çocuklara ve torunlara da geçer ve kolay kolay düzelmez. Erkek kardeşleri kadar hak alamayan kızların içleri de babalarına buruktur. Bu tip akrabalar arasında iyi komşuluk ilişkileri bile yoktur. Birbirleriyle konuşmayanlar bir haylidir.

Ancak bütün kardeşler böyle değildir. Örnek olarak bizim ailenin bu konudaki tutumunu anlatmam anlamlı olacaktır.

Babam 1953'te öldüğünde ailemizin 30 dönüm toprağı vardı. Dedem, amcamı erken bir tarihte bir kısım toprağını vererek ayırmıştı. Kalan bu topraklarda beş halamın da hakkı vardı. Evlenip evden ayrılmış olan halalarımın hiç biri köyde oturmuyordu. Annem evin reisi durumundaki ağabeyime halalarıma ödeme yaparak razı edilmelerini telkin etti ve ağabeyim de bunu yaptı. Biz Sabri Usta'nın çocuklarına gelince, iki kız üç erkek hayattaydık. Kızlar gelin olup gitti, Biz iki erkek okuyup öğretmen olduk. Ağabeyimiz de köyde annemle birlikte kaldı. Evlenip çoluk çocuğa karıştı.

Biz iki erkek ve bir kız, tatillerde köyümüze gider, her birimiz evin işlerinin bir ucundan yapışırdık.

Günü geldi, evlendik. Başka kentlerde yaşar olduk. Gene de köyümüzle, ailemizle bağlarımızı hiç koparmadık. Birimizi sayar severdik.

Annemle ağabeyim evin bekçisi ve direği idiler. Annem ikide bir:

— *Oğlum, bir araya geldiğinizde şu miras işini halledin, yeriniz belli olsun, demeye başladı.*

İYİ AİLE REİSİ...

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Çarşamba, 24 Eylül 2014 11:32 -

Biz, böyle bir şeye hazır değildik. Ne demek tarlaları bölüşmek! İşte bunlar ailenindi ve biz de baba yurduna gittiğimizde aynı evde yiyip içiyorduk. Çerezlik fındığımızı, cevizimizi, fasulyemizi, karalâhanamızı, turşumuzu alıyorduk, biz gidemsek bir gelenle töngelimize, kokulu kara üzümümüze varıncaya kadar bunlar bize gönderiliyordu.

Fakat annem, önerisinde ısrar ediyordu. Bunu ağabeyim de söylemeye başlamıştı. Öyle ya biz istemsek de hak sahibiydik. Evlenmiş, çoluğa çocuğa karışmıştık. Bugün değilse yarın onlar bu hak işini orta edebilirlerdi! İşi daha da gecikmeden bir sonuca bağlamak gerekirdi.

"İSTEDİĞİNİZ PARÇAYI ALIN"

Bir gün hiç eksik olmayan vesilelerden biri nedeniyle köyde hepimiz bir araya geldik. Ağabeyim, her fındık bahçesinde kaç fındık ocağı olduğunu, her bahçeden kaç çuval fındık çıktığını biliyordu. Buna göre, annemin yasal hakkı olan dörtte bir hisseyi ayırdıktan sonra ağabeyim köy içinde dağınık halde bulunan fındık bahçelerini birbiriyle denkleştirerek beş eşit hisse yaptı ve bize:

—Bu parçalardan beğendiğiniz birini alın! dedi. Kötü bir aile reisi olsaydı, bu bölüşümü biz zorlayıncaya kadar erteler, zorunlu kalınca da en iyi yeri kendisine ayırarak diğerlerini bize bırakırdı. Biz aramızda anlaşamazsak köyün muhtarını çağırır hakem yapardık. Bizim ailede buna hiç gerek yoktu.

Fotoğraf, Sabri-Hafıza Sarıhan'ın 12 Eylül 2004 tarihinde beş evladını gösteriyor. En büyükten en küçüğe doğru (sağdan): Feride, Erol, Fatma, Zeki, Ayhan.

İYİ AİLE REİSİ...

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Çarşamba, 24 Eylül 2014 11:32 -

Biz bu parçalardan, kendisi işin başında olduğu için eve en yakın olanı ağabeyime bıraktık. Diğer yerlerden de kendi paylarımızı aldık.

Aramızda hiç bir anlaşmazlık olmadığı halde, bu kararımızı ayrıntılı olarak bir kâğıda yazdık ve altını imzaladık. Bunları eskisi gibi ağabeyimiz işletecek, her bir bahçeden kaç çuval fındık çıktığını not edecek, fakat bunları aynı harmanda karıştıracak, çıkan ürünün parasını bize verecekti. Onun adaletinden hiçbir kuşquamuz olmadığı için verdiği rakamları hiçbir zaman sorgulamadık.

Derken annem onulmaz bir hastalığa yakalandı ve sonunda da aramızdan ayrıldı. Onun tarlası da hepimize kaldı. Bir süre sonra yerleri birbiriyle denkleştirerek yeniden paylaştık ve bunu da imza altına aldık. Sonradan köyden kadastro da geçti, bunlar devletin kaydına da girdi. Ağabeyim de öldü. Büyük oğlu, babasından kalan yerleri, aynı usulle altı kardeşe pay etti. Kız kardeşlerinin paylarını satın aldı. Bizim gibi, ikinci kuşak bu aile arasında da hiçbir anlaşmazlık yok. Birbirlerini nasıl sayıp seviyorlar...

Şimdi benim köyde 8.5 dönüm bir fındık bahçem var onu bir komşuya ortağa veriyorum. Fındığın miktarı ve fiyatına göre her yıl bu bahçeden bana para gönderiliyor. 2013 yılı ürününden elime 1.030 lira geçti. Allah bereket versin! Dedemin, babamın, ailenin diğer fertlerinin zamanında alın teriyle var ettikleri küçük ama anlamlı bir servet... İki erkek bir kız kardeş köyde ortak bir ev de yaptırıldı. İnsanın hayatta dikili ağacı olması ne güzel bir şey!

Diyeceğim, bir ailenin reisi anlayışlı, adil ve olgun olursa, o ailenin bireyleri arasında gönüllü bir birlik, sevgi ve sarsılmaz bir saygı olur. Aile reisi, bencil, anlayışsız ve idaresiz olursa aile parçalanır. Bireyleri birbirine düşman olur. Hatta aralarına düşmanlık girer. Görülmemiş şey değildir, balta bıçak birbirlerine girdikleri bile olur. Komşular da onların bu durumuna güler!

Bu örneği niçin anlattım ben? Yoksa devlete bir tavsiyede mi bulundum? Öyle ya devlet bir "ba ba", millet de geniş bir aile değil mi? (22 Eylül 2014)

İYİ AİLE REİSİ...

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Çarşamba, 24 Eylül 2014 11:32 -

Fotoğrafta Sabri ve Hafıza Sarıhan'ın beş evladı, Fatsa'nın beyceli köyünde 2014'te görülüyor. Soldan sağa en küçükten en büyüğe doğru: Ayhan, Zeki, Fatma, Erol, Feride.